

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 4	15. Februar 1912	61. Aargang

Var Joseph Smith kaldet af Gud?

Af A. Thom Johnson.

Dette Spørgsmaal beskjæftiger i Dag alle Folk og Nationer, og dets rette Besvarelse er af Vigtighed for Enhver. Dersom Joseph Smith var retmæssig beskikket til at raabe Omvendelse til denne Generation, da skulde hans Advarsel høres, og Menneskene skulde overalt vende sig fra deres Synder og udøve Retfærdighed. De skulde ophøre med at dyrke Gud efter menneskelige Indfald og Forskrifter og tjene ham i Overensstemmelse med Herrens sande Tjeneres Ord og Forskrifter.

Men dersom Joseph Smith ikke var kaldet af Gud, da har hans Budskab ikke større Betydning end Budskaberne fra de mange Andre, som Tid efter anden have organiseret Sekter og Samfund her i Verden. En Ting bør dog tilføjes, nemlig at dersom det Værk, som Joseph Smith grundede, ikke er af guddommelig Oprindelse, saa er det i alt Fald bedre end noget andet nu existerende menneskelavet Religionssamfund. Thi de skylde alle deres Tilblivelse til En eller Anden, som „følte sig kaldet“ til at blive en Ordets Tjener, og derfor er Joseph Smith ligesaa berettiget til en saadan „Kaldelse“ som Luther, Wesley, Henry VIII eller nogen anden Mand. Men den Slags Kaldelse er ikke tilstrækkelig, og det er netop det, som er Aarsag til den religiøse Verdens kaotiske Tilstand i Dag.

Frelseren sagde til sine Apostle: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder, at I skulle gaa hen og bære Frugt“.

Derfor kommer Kaldet til Ordets Tjenere ikke fra „en indre Følelse", men fra Gud foroven. „Og ingen Mand tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var". Apostlen Paulus siger angaaende sin egen Kaldelse: „Thi hverken annammede, ej heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Kristi Aabenbarelse". Heraf se vi, at Retten til at prædike Guds Ord ikke kan gives ved Mennesker, men at han, som er vor Saligheds Ophav, gjør sit eget Valg og beskikker sine egne Tjenere. Og medmindre en Person er kaldet paa denne Maade, har han ingen Ret hverken til at fungere som en Guds Tjener, om end hans „indre Trang og Ønske" er dertil, eller til at forlange, at Folk skulle dyrke Gud ifølge hans Lærdomme.

Joseph Smith paastod ikke, at han følte et indre Kald til at gjenoprette Kristi evige Evangelium. Han paastod kun, at han ydmygt havde bedt om at faa at vide, hvilket af de forskjellige Religionssamfund der var det ene rette, og som han derfor skulde slutte sig til, og som Svar paa denne Bøn havde Faderen og Sønnen vist sig for ham og sagt ham, at han ikke skulde slutte sig til noget af dem, fordi de alle vare afvegne, idet de lærte Menneskebud.

Hans Paastand paa at være i Besiddelse af himmelsk eller guddommelig Myndighed var ikke et Udslag af et Ønske om at blive en Grundlægger af et religiøst Samfund, men et oprigtigt Ønske om at kjende det, som var ret og antageligt i Herrens Øjne, saa at han kunde dyrke Gud paa en ham velbehagelig Maade. Aldrig var den Tanke endnu opkommet hos ham, at han skulde blive et Redskab i Herrens Haand til at udføre „et mægtigt Arbejde og et Under". Han søgte efter Lys, ikke efter en Stilling som Organisator. Hvis han nogensinde før havde søgt at optræde som en Religionsleder for dem, han omgikkes, da kunde maaske hans nye Paastand om himmelske Syner anses som et Kneb, ved hvilket han søgte at tilfredsstille sin Ærgjerrighed som Leder; men han havde ikke nogensinde før stillet sig selv op som et Lys i theologiske Spørgsmaal. Han var jo ogsaa kun en ung Mand — en Dreng — for ung til at kunne lægge Planer om en saadan Stilling. Han tog ikke aktiv Del i nogen Kirkes Affærer, men han besøgte religiøse Møder og læste Biblen, og det Indtryk, han modtog derfra, var snarere Føde for alvorlige Overvejelser end Samtaleemner fra hans Side.

Før den Tid, da han paastod at have havt et himmelsk Besøg, havde han ikke blandt sine Omgivelser tiltrukket sig nogen Opmærksomhed hverken i religiøs eller anden Henseende, men han var kjendt blandt Folket som en alvorlig, tænkende Dreng, men ikke som særlig religiøs, da han ikke endnu havde sluttet sig til noget af de da bestaaende Samfund, men den Erklæring, at han havde set og talt med himmelske Væsener, vakte uhyre Opmærksomhed, saa at den hidtil ubemærkede Dreng blev et livligt Samtaleemne i hele Nabolaget. Han fandt ogsaa til sin

store Overraskelse, at det aldeles ikke stemmede med de religiøse Bekjenderes Opfattelse, at nogen Person kunde samtale med Himmelen, saa at denne hans Paastand, istedet for at blive vel modtaget og troet af Folket, netop paaførte ham Forfølgelse og Møje. Her var det, at Sandheden af hans Paastand først skulde bestaa sin Prøve. Dersom Joseph Smith med bedragerisk Overlæg havde fabrikeret Historien om at have set og samtalet med Faderen og Sønnen, saa vilde han snart have frafaldet den, naar det viste sig, at den mødte saa stor Modstand og gjorde ham saa upopulær, men han fastholdt sin Paastand til Trods for, at det var haardt for ham at bære og endnu haardere for ham at forstaa. Indtil sin Dødsdag erklærede han: „Jeg har set et Syn; jeg veed det, og jeg veed, at Gud veed det, og jeg kan ikke benægte det, hvilket jeg heller ikke vover, thi om jeg saa skulde gjøre, veed jeg, at jeg vilde fornærme ham, og jeg vilde komme under hans Forbandelse".

Senere meddelte Joseph Smith, at en Engel viste ham Stedet, hvor der var skjult nogle Guldplader, som indeholdt det evige Evangelium samt en Historie om de tidligste Indbyggere paa det amerikanske Kontinent. Disse Plader bleve oversatte ved Guds Gave og Kraft og udgjøre et Bind af hellige Skrifter, som kaldes Mormons Bog. Han paastod ikke, at han var Forfatter til denne Bog, men kun et Redskab i Guds Haand til at oversætte den. Mange baade Lærde og Ulærde have angrebet Bogen i den Hensigt at modbevise dens Guddommelighed, og saa ivrige have Joseph Smiths Fjender været for at omstyrte ham og hans Værk, at de have glædet sig ved at overdænge ham med Skjældsord og stygge Navne. De sige endog nu, at han var en fattig, ulærd, gammeldags Epileptiker (lidende af Ligfald), og i deres Iver for at nedsætte hans Karakter ere de, sig selv uafvidende, komne i en saadan Stilling, at de stemple sig som Usandfærdige i eet Punkt i det mindste: Hvis han, som hans Fjender paastaa, var saa ulærd, maatte han nødvendigvis have havt den Assistance, som han paastaar, ellers tale jo hans Fjenders Udsagn om ham Usandhed, naar de kalde ham uvidende. Thi en Illusionist og Epileptiker kan ikke fremføre et Bind paa 600 Sider som Mormons Bog, der har overlevet Fjendernes Angreb i mere end 80 Aar og endnu staar urørt. Det er kun Daarskab at paastaa, at Joseph Smith var lærd nok til at udgive et saadant Værk. Hans Modstandere have Ret, naar de sige, at han var en fattig, ulærd Dreng. Men eftersom dette virkelig var Tilfældet, saa er den eneste Løsning af dette Problem at antage og tro hans Paastand om, at Bogen er guddommelig, og at den er oversat ved Guds Gave og Kraft og ikke ved menneskelig Dygtighed.

Johannes Aabenbareren bevidner, at det evige Evangelium skulde gjengives ved en hellig Engel. Joseph Smith paastaar, at Englen Moroni viste ham Stedet, hvor nogle Guldplader vare skjulte; at den

samme Engel overleverede dem i hans Hænder; at han oversatte dem ved Herrens Hjælp, og at Indholdet var det evige Evangelium. Dette Evangelium skulde være det samme, som Johannes omtaler i Aabenbaringen, og det samme, som Frelseren prædikede i hans Dage, og da det nu var bleven gjengivet ved en Engel, skulde det blive prædiket til hver Slægt, Tungemaal og Folk, inden Enden kommer. Paa denne Maade fuldkommede han i sin Paastand Maaden, hvorpaa Evangeliet skulde gives tilbage til Jorden i Overensstemmelse med den, Johannes havde udtalt.

Mange ere de Reformatorer, som fra Tid til anden have erklæret, at Verden var veget af fra Frelserens Lærdomme, og de have forsøgt at sætte Ting i Lave igjen, men de have aldrig paastaaet, at de vare kaldte af Gud, og at en Guds Engel havde overleveret dem det evige Evangelium for at forkynde det til alle Folk i Lighed med, hvad Johannes havde sagt skulde ske. Dersom Reformatorerne med al deres Lærdom og Visdom ikke kunde fatte Nødvendigheden af at opfylde de Fordringer, som Johannes sagde hørte til Evangeliets Introduktion, hvordan kunde da en ulærd Dreng baade se det og fuldstændig opfylde disse Vilkaar? Er det muligt, at denne ulærde Ungdom havde et dybere Indblik i Skrifterne end alle Fortidens vise Religionslærere? Dersom vi tage Joseph Smiths Ungdom og Lærdom i Betragtning paa den Tid, da han fortæller om Evangeliets Gjengivelse, er det meget lettere at tro, at han besad langt større Visdom og Forstand end alle de føromtalte Reformatorer.

Joseph Smith paastod heller ikke, at han fremkom med nogen ny Religion til Verden; han paastod kun at være et Redskab i Herrens Haand til at gjengive til Menneskene Evangeliet, saaledes som det blev lært af Jesus, da han selv var her paa Jorden. Hvis dette er Tilfældet, da maa de Lærdomme, han prædikede, være de samme som dem, Kristus lærte. Joseph lærte, at de, som søgte efter Sandhed, først og fremmest maatte tro paa Jesum Kristum. Frelseren sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hver, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, har et evigt Liv". Omvendelse skulde ifølge Joseph Smiths Lærdom følge efter Troen paa Guds Ord. Frelseren sagde: „Omvender eder og tror Evangeliet". Jesus selv annammede Daab under Johannes' Hænder og sagde: „Det bør os saaledes at fuldkomme al Retfærdighed". Ikke alene efterlod han Verden sit eget Exempel, men han viste ogsaa Maaden, hvorpaa Daaben skulde udføres, ved at stige ned i Vandet. Frelseren lærte, at vi skulde fødes af Aand saavel som af Vand, og hans Apostler lagde Hænder paa dem, der vare døbte med Neddyppelsens Daab, for at de maatte faa den Helligaand ved dem, der havde Myndighed. Dette var nødvendigt for at arve Salighed. I Fortiden lærtes det, at Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder

og Lærere vare nødvendige „for de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og til Kristi Legems Opbyggelse". Joseph Smith lærte, at den samme Organisation og de samme Embedsmænd vare nødvendige i Kristi Kirke i Dag.

Selv om det maaske kan siges, at Ligheden mellem Joseph Smiths og Frelserens Lærdomme ikke ere sikre Beviser paa Josephs guddommelige Kaldelse, saa hjælpe de dog betydeligt til at bevise den. Menneskevisdom har ikke frembragt Læresætninger i saa fuldstændig Harmoni med de forrige Dages Lærdomme som dem, der ere givne ved Joseph Smith i vor Tid; thi ikke alene har han frembragt et Evangelium i Overensstemmelse med det, Jesus og hans Apostler lærte, men han lovede ogsaa, at de samme Tegn skulde følge dem, der troede hans Lærdomme, nemlig: uddrive Djævle, tale i Tungemaal og udlægge Tungemaal, helbrede Syge o. s. v. Disse ere Manifestationer, som alle Religionslærere sige ere ophørte og overflødige. Han derimod paastod, at de vare Velsignelser, der tilhørte den sande Kirke. At give et saadant Løfte er let nok, men naar den Troende afventer Opfyldelsen deraf, vil det blive en stor Skuffelse, hvis ikke Guds Kraft viser sig til Løftets Indfrielse. Han kunde uden Tvivl have faaet Mange til at tro paa sine Løfter til en Tid, men naar Opfyldelsen af disse Løfter udeblev hos dem, der troede, saa vilde han med fuld Ret være bleven afsløret som en Bedrager, og hans Falskneri vilde være bleven omstyrtet. Det kunde mulig være lykkedes at føre Folk bag Lyset nogle Aar, men ikke i saa lang Tid, som Joseph Smiths Værk har existeret.

Lige siden 1830 er dette Evangelium med sine lovede Velsignelser bleven prædiket, og lige fra den Tid til nu have de, som med ærlige Hjerter og i Oprigtighed annammede det, faaet de lovede Gaver og Velsignelser. Djævle ere blevne udkastede, Syge helbredte, Halte gaaende, Tungemaalsgaven øvet tilligemed Udlæggelse af den. Det Faktum, at disse Tegn have fulgt de oprigtige Troende i disse mange Aar, er et uomstødeligt Bevis paa, at Joseph Smith var det, som han udgav sig for at være, eftersom nævnte Tegn ere Manifestationer af Guds Kraft ved den Helligaand. De derimod, som forsøge at udføre saadanne Mirakler uden at være kaldede af Gud, ville være sikre paa at møde den samme Skjæbne som Skevas 7 Sønner, da de prøvede paa at uddrive Djævle. Hvis Joseph ikke havde vidst, at Guds Kraft var med ham, vilde han aldrig have vovet at give disse Løfter. Andre religiøse Ledere have aldrig givet saadanne Løfter til deres Troende, fordi de intet Haab havde om deres Opfyldelse; derfor erklærede de ogsaa altid, at disse Tegn vare ophørte. Vilde Joseph ikke have gjort det samme, hvis han havde tvivlet om, at Gud vilde opfylde det, han lovede de Troende?

Det er sagt, at Mennesket ved egen Søgen ikke kan begribe Gud;

det samme kan tildels siges om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse. Til Trods for de Beviser paa hans Mission, som kunne fremføres, ville Mænd alligevel tvivle, hvis de ikke modtage en lignende Forvisning som den, Peter fik, da Frelseren sagde til ham: „Salig er du Simon Jonas Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelen". Det er os lovet: „Dersom nogen af eder fattes Visdom, lad ham bede til Gud"; derfor kan Enhver tilfredsstillende besvare Spørgsmaalet om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse ved at anvende dette Middel, og naar en saadan Forvisning faas, saa er det af den eneste paalidelige Slags.

Hvorsomhelst Evangeliet er prædiket saaledes, som det er gjengivet ved Joseph Smith, have Mænd og Kvinder i al Oprigtighed bevidnet, at de vidste, at han var en sand Guds Profet, og at de Lærdomme, han prædikede, ere Kristi sande Evangelium og Guds Kraft til Salighed for hver, som annammer det. Denne Overbevisning have de faaet ved at følge det Raad: at bede til Gud. Dersom disse Vidnesbyrd indskrænkede sig til nogle faa Mennesker og til en begrændset Egn, kunde man maaske antage, at disse Mennesker vare vildledte og Fanatikere, men naar Mennesker af næsten hvert Folk og hvert Tungemaal over den hele Jord i Tusindvis aflægge det samme Vidnesbyrd, at Joseph Smiths Mission var guddommelig, da bør dette tillægges Betydning overalt og af Alle.

Og dersom Joseph Smith var en Bedrager, saa opnaaede han absolut ingen personlig Vinding derved. Thi istedetfor at hans Erklæring til Verden skulde bringe ham Rigdom og Indflydelse, saaledes som en Bedrager vilde have beregnet sig, bragte den ham Prøver, Sorger, Forfølgelse og Menneskers Uvillie, og hans Navn er overalt bleven et Øgenavn og Gjenstand for Menneskers Foragt. Efter at han havde lidt Forfølgelse og Kvaler i 25 Aar, blev hans Liv taget af en blodtørstig Pøbelhob. Dersom han var en Bedrager, hvad vandt han da ved sit Bedrageri? Dersom han var en ulærd Epileptiker, hvorledes kan man da forklare det store Arbejde, han har paabegyndt? Men hans Blod, som blev udgydt af det 19. Aarhundredes Pøbel, vil staa som et uomstødeligt Vidnesbyrd for Verden om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Pagtens Ark.

(Fra »Deseret News«.)

Et stort Opløb fandt for en Tid siden Sted i Jerusalem, fordi Rygtet gik, at engelske Archæologer havde gravet under Omars Moske og bortført forskellige Relikvier, blandt hvilke vare Pagtens Ark og flere Røgelsekar. Ophidselsen var saa stor, at en tyrkisk Guvernør, som beskyldtes for Delagtighed i Rovet, siges at være bleven mishandlet paa aaben Gade.

Den uvidende Del af den muhamedanske Befolkning er uvidende og

fanatisk nok til at foranstalte et Pøbelopløb ved det svageste Rygte om, at de Kristne, som de hadefuldt kalde „Chanasir" eller Svin, skulde have vanhelliget deres hellige Besiddelser. Men det er forøvrigt meget lidt sandsynligt, at noget af det hellige Tilbehør til det gamle Tempel er fundet under Omars Moske. Maaske disse Vidner til Jehovas Herlighed i hans Folks Midte en Gang vilde blive bragte frem fra deres Skjulested, saaledes, som Tilfældet var med de Plader, der laa skjulte i Højen Cumorah, og som bleve overleverede til Joseph Smith i den bestemte Tid. Dette synes rimeligt, men derimod ikke det, at Arken skulde blive bragt for Lyset, før der er beredt et Sted for den.

Omars Moske staar paa den saakaldte Tempelgrund, Muhammedanerne betragter den som en Helligdom næst efter den i Mekka. Den er opført over den som hellig ansete Sten, paa hvilken efter al Sandsynlighed Røgelsealteret stod, og paa hvilken ogsaa ifølge Traditionen Abraham beredte sig til at ofre sin Søn Isaak.

Pagtens Ark var en aflang Kiste af fint Træ, dækket med Guld, og ovenpaa fandtes to symbolske Figurer, der kaldtes Cheruber, med udbredte Vinger. Man har sammenlignet denne Kiste med de hellige Skrin, der bæres af Præsterne i ægyptiske Processioner; men det er værd at lægge Mærke til, at Arken i Salomons Tempel saavel som i det mosaiske Tabernakel var et Hjælpemiddel til guddommelig Aabenbaring blandt Folket og derfor blev kaldt „Guds Throne". Den bestod af Naadestolen, Kisten selv, hvori Lovens Tavler opbevaredes, og Cheruberne.

Oehler siger: Kapporetten eller Naadestolen hviler paa Kisten, i hvilken Lovens Tavler og Vidnesbyrdet findes. Dette betyder, at Gud sidder ophøjet i Værdighed blandt Israel paa Grund af Lovens Pagt, som Israel har indgaaet med ham. Vidnesbyrdet er opbevaret i Arken som en værdifuld og og kostelig Skat. Men hertil kommer en anden Sag til Overvejelse: Medens Loven selv er et Vidnesbyrd om Guds Villie angaaende Folket, saa er den ogsaa et Vidnesbyrd mod et syndigt Folk, en vedblivende Optegnelse af Anklage saa at sige „mod deres Synder i Guds hellige Aasyn". Og nu, da Naadestolen staar over Lovens Tavler, paastaas det, at Guds Naade, ved hvilken en Forsoning eller Fyldestgjørelse for Folkets Overtrædelser kan erhverves, ogsaa staar over hans endelige Retfærdighed.

Intet vides om, hvor Arken blev opbevaret efter Salomons Tempels Ødelæggelse; kun melder Traditionen, at den blev skjult og ikke ført bort sammen med de øvrige Redskaber, der tilhørte Helligdommen.

Vi betvivle indtil videre meget, at Arken er funden under Omars Moske; men det minder stærkt om, at hellige Ting undertiden ved Herrens Styrelse skjules for Verdens Øjne, saaledes som Tilfældet var med Pladerne til Mormons Bog, for at de først skulde komme frem i Herrens egen bestemte Tid. Den kaldæiske Tradition angaaende Syndfloden viser en anden Illustration til den almindelige Skik at nedgrave og skjule Ting til Opbevarelse. Den beretter nemlig, at da Kronos havde aabenbaret til Xisuthrus, Kaldæernes Noah, at Slægten var fortabt og skulde udryddes, skrev han Verdens Historie og begravede den i Solens Stad.

Torsdag den 15. Februar 1912.

Dr. John R. Kirk er stolt af Utah.

I Januarnummeret af „The Missouri School Journal“ skriver Dr. Kirk, Præsident for Kirksville Normalskole i Missouri, følgende:

Mit sidste Besøg til Salt Lake City var et af de mest opmuntrende og interessanteste i mit hele Liv. Faa Mennesker udenfor Klippebjergene synes at have den rette Forstaaelse af Utahs underfulde Indlandsrige. Jeg havde besøgt Salt Lake City og Ogden før, men jeg saa' mere paa dette mit sidste Besøg, end jeg nogensinde tidligere havde set. Lad mig først sige, at Salt Lake City er en af de reneste Byer i Amerika. Den har meget brede Gader, der ere holdte i god Orden. Mit Indtryk er, at Folket i Utah har de mest bekvemme og praktiske Kirkebygninger og Forsamlingsbygninger i det hele Land. Deres Deseret-Gymnasium, der, saavidt jeg veed, ejes og bestyres af Mormonkirken, er mulig det allerbedste i Amerika. Det er i sanitær Henseende det mest fuldkomne, jeg nogensinde har set.

Alle kjende noget til Lydejendommelighederne i det store Mormon-Tabernakel. Det blev min Tur at tale der Søndag Eftermiddag den 26. November til mellem 4—5000 Mennesker. Foruden mig talte Biskop Whitney og en brillant, ung Advokat ved Navn Clark. Præs. Joseph F. Smith præsiderede. 5000 Mennesker ere en stor Forsamling, men man har lettere ved at blive hørt af 5000 i Tabernaklet end af 500 i nogle af vore Missouriauditorier.

Jeg tror, at man maa besøge Salt Lake City for at faa den Respekt for Folket der, som de med fuld Rette tilkommer. Det er et meget frisindet og kosmopolitansk Folk. Jeg mødte mange Universitetslærere og offentlige Skolemænd, baade Mormoner og Ikke-Mormoner, og de syntes at befinde sig lykkelige og tilfredse mellem hverandre. Jeg tror, at Utah har det mest fuldkomne Industrisystem i vort Land. Alle Statens Skoler ere praktisk konsoliderede. Folket bor samlet i Landsbyer, uagtet den største Del af dem ere Agerdyrkere.

Utahs Indvaanere respektere Lovene; de ere ærlige, ligefremme og gjæstfrie, og efter min Opfattelse er Folket i Utah som et Hele baade fysisk og aandeligt det reneste og bedste Folk i det hele Land. Een Ting er sikkert, at de unge Mænd og Kvinder blandt Mormonerne systematisk ere underviste i Principper, der ville frelse dem fra mange af de frygtelige sociale Onder, der i Dag ere en saa stor Forbandelse for Ungdommen i Mississippi-Dalen.

Jeg kjender ikke noget Folk, hvis Samfundsliv er mere interessant

og mere idealt end netop Utahfolkets. De overgaa alle andre mig bekjendte Folk i deres sociale og selskabelige Sammenkomster; baade Unge og Gamle samles nemlig ved deres Fornøjelsesselskaber, og deres Søndagsskolesystem er sikkert det bedste i den hele Verden.

Vi Missourianere følte os glade, da vi i Hannibald for en Maaned siden af 18,000 Lærere havde 2,200 tilstede i vor Stats Lærer-Konvention. Men hele Staten Utah har kun halvt saa mange Indvaanere, som Byen St. Louis har alene, og i hele Utah er der ikke flere Skolelærere end i St. Louis, som desuden har adskillige Lærere ved private Skoler og Kollegier.

Utah State-Teachers Association kaldtes til Orden til Aabningsmødet den 27. November Kl. 9,30 Formiddag i en Forsamlingssal med Siddepladser til 3,000. Efter Introduktionstalen blev det mit Privilegium at holde Hovedtalen, og tænk Dem min behagelige Overraskelse, da jeg introduceredes til en Forsamling af Lærere og Skolebestyrere, som fyldte hver Plads i Salen og desuden Gangene, og det blev mig fortalt, at jeg i Virkeligheden talte til langt flere end 3000 Mennesker. det er Maaden, hvorpaa de gjøre Tingene i Utah. Alle Skoler, baade offentlige og private, i den hele Stat havde en Ferie paa en hel Uge, og Lærerne fra disse Skoler mødte alle i Konventionen. Jeg har aldrig før eller paa noget andet Sted mødt en Samling af saa enthusiastiske Mennesker, saa responsive med Hensyn til alt, hvad der blev foretaget. De forstaa ogsaa til Fuldkommenhed at betage en Besøgende og faa ham til at føle sig hjemme i deres Midte. Det Værelse, som var sikret mig under mit Ophold, var i 8. Etage af det nye Hotel „Utah" hvorfra jeg havde en storartet Udsigt over Templet med Tabernaklet og Assembly-Hall samt en stor Del af Byen, og langt mod Vest saa' man i det Fjerne den store Saltsø med de sneklædte Bjerge i Baggrunden.

Fakultetet og Studenterne i Kirksville fik for nogle Maaneder siden af Dr. Winship at vide, at Normalskolerne i Utah stode foran dem i Missouri. Jeg er ikke en Rekrutteringsofficer hverken for Skolerne i Utah eller før nogen anden Stats; men det er givet, at en Del Forandringer ville finde Sted i Kirksville Normalskole, netop fordi en Misiourianer (ham selv) tilbragte tre Dage under behageligt Højtryk i State Teachers Association med Lærere fra Universitetet og Normalskolerne i Utah."

Foranstaaende vil formentlig interessere de Sidste-Dages Hellige, da disse rosende Udtalelser komme fra en af Amerikas største og mest praktiske Pædagoger. Han kan ikke beskyldes for at sympatisere med Mormonerne paa Grund af, at han tilhører dem; men hans Udtalelser ere Frugten af upartisk og uhildet Undersøgelse.

Vi indbyde hele Verden til at iagttage vor Fremgang og Vært. Vor Ungdom faar en sand kristelig Opdragelse fra deres spæde Barndom. Hjemmet er baade Skole og Kirke. Kjærlighed er „Tugtemesteren“ for Store som for Smaa. Arbejde og Nøjsomhed med Haab og Tro ere Hjørnestenene for vort Samfunds Tempel, og Mænd og Kvinder, som kunne optage Kampen for Verdens timelige og aandelige Emancipation, ville udgaa fra et saadant Folk. Vent kun og se! Red.

Uddrag af Korrespondance.

Nedenfor gjengive vi nogle korte Uddrag af Breve til Missionspræs. Andrew Jenson fra tre af de tolv Apostler. Det fremgaar af disse Breve, at Missionsarbejdet i Skandinavien følges med Interesse hjemme i Zion. Præs. Francis M. Lyman skriver: „Jeg takker meget før Deres Brev af 8. December 1911. Det vakte gamle Erindringer tillive. I ere altsaa heller ikke modfaldne over vore Fjenders Storm og Rasen derovre. Vi føle, at Kirken i Skandinavien er i sikre Hænder; De er selv saa vel skikket til den Plads, De beklæder, og Herren har været med Dem, hvilket kan ses af de store Sejre, De har vundet. Alt er vel her i Zion, og vi gjøre stadig Fremgang, skjøndt Tiderne ere meget vanskelige i finansiel Henseende.“

Den nys valgte Apostel, Professor Talmage, skriver: „Kjære Broder. Jeg sender Dem min hjertelige Tak for Deres velkomne Brev af 19. December. Den Sympathi og Tillid, som er udtrykt deri, vil være mig til stor Hjælp og Opmuntring, thi uden en saadan Sympathi og Tillid fra mine Brødre og Søstre vilde jeg frygte og bæve end mere ved at paatage mig de mange og vanskelige Pligter, hvortil jeg nylig er bleven kaldet. Men ved mine Søskendes Tillid og Herrens Hjælp føler jeg haabefuld og tillidsfuld. Mit eneste Ønske er at ære dette Kald i Ydmyghed og ikke at sætte noget Hensyn højere end min Tjenestes Pligter. Jeg har modtaget Kaldet fra Gud, og paa hans Understøttelse haaber jeg.

Min Kjærlighed og Sympathi er med Dem i Deres lange og vedholdende Arbejde i Missionsmarken. Deres Virksomhed er sikkerlig ærefuld, og Lønnen derfor vil naa ind i den anden Verden. Det er ikke nødvendigt for mig at meddele, at Deres Bestræbelser og Hengivenhed for den gode Sags Fremme paaskjønnes højt af Deres Brødre herhjemme. Jeg haaber, det maa tilstedes Dem at virke, hvor De nu er, indtil Deres Hjertes Ønsker ere tilfredsstillede, og at De da maa vende tilbage i Fred til de Kjære, som her vente paa Deres Hjemkomst.“

Chas. W. Penrose skriver: „Jeg var overmaade glad for Deres

Hilsen og for Nytaarsønskerne, jeg modtog. Vi ere alle her glade og tilfredse over det store og gode Arbejde, De har udført i Missionsmarken. Tiden nærmer sig nu, at De vil blive løst fra Ansvaret derovre, saa at De kan samles med Familie og Venner i Zion, og vi ville da faa Lejlighed til at tale om vore Rejser sammen i den gamle Verden og om Ting, der vedrøre Værket herhjemme. Præs. Lund er i Californien for sit Helbreds Skyld og bedres hurtigt. Selv har jeg været angrebet af Influenza, dog ikke i stærkere Grad, end at jeg har kunnet varetage min daglige Gjerning, og nu er jeg snart helt vel. Præs. Smith holder ud aldeles underfuldt, og det ser næsten ud, som om hans Aktivitet og Kræfter øges."

Missionsnyheder.

Ankomst. Søndagen den 11. Februar ankom følgende Ældster fra Zion for at virke i den skandinaviske Mission: Peter H. Sørensen fra Brigham City, John F. Petersen og Hustru Agda Petersen, Alfred Denstad, Ole A. Wold og Franklin Madsen fra Salt Lake City, Stanley A. Rasmussen fra Draper og Olaf W. Pedersen fra Lagan, Utah, Joseph E. Jensen fra Groveland og James C. Bolander fra Shelley, Idaho og James M. Jensen fra Taber, Canada.

Beskikkelse. James C. Bolander, James M. Jensen, Peter H. Sørensen og Stanley A. Rasmussen at virke i Aarhus Konference, Joseph E. Jensen i Aalborg Konference, Oluf W. Petersen og Ole A. Wold i Kristiania Konference, Alfred Denstad og Franklin Madsen i Bergens Konference og John F. Petersen og Agda Petersen i Kjøbenhavns Konference.

Ældste John Halvorsen er beskikket til at præsidere over Kristiania Konference og Ældste Hyrum D. Jensen over Bergens Konference.

Afløsning. Ældste Oluf J. Andersen, som de sidste 7 Maaneder midlertidig har præsideret over Kjøbenhavns Konference, er bleven hæderligt løst fra denne Stilling for udelukkende at skjænke sin Tid til det litterære Arbejde ved Udgivelsen af „Skandinaviens Stjerne" samt Skrifter og Bøger i Missionen, og Ældste Richard C. Miller er beskikket til at overtage hans Plads.

Følgende Ældster ere blevne hæderligt afløste fra en vel udført Mission med Tilladelse til at rejse hjem: Hans J. Mortensen fra Bergens Konference, Joseph A. Christiansen, James P. Christensen og Alma Petersen fra Aarhus Konference. Disse Brødre afsejlede fra Liverpool den 16. Februar 1912 med Dampskibet „Tunesian".

Forflyttelse. Ældste Lewis A. Thomas fra Kristiania Konference til Kjøbenhavns Konference. Christen M. Jensen, hidtil Præsident over Bergens Konference, nu til at præsidere over Aalborg Konference. Richard C. Miller, hidtil Præsident over Aalborg Konference, nu til at præsidere over Kjøbenhavns Konference. Peter C. Rasmussen, hidtil Præsident over Kristiania Konference, nu til at præsiderere over Aarhus Konference.

Søndagsskolernes Program for Marts 1912.

For 1., 2. og 2. Klasses Lektier se Side 60 i „Stjernen"s 60. Aargang. Tag der 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

7. Lektie: Stephanus opregner Guds Velgjerninger til Jødefolket fra Abraham indtil Salomons Tid. — Straffer Jødernes Gjenstridighed, hvorover han udstødes og stenes. Ap. Gj. 7. Kap.

8. Lektie: Saulus forfølger Menigheden. — Philipus omvender Samaritanerne. — Simon vil tilkjøbe sig Aandens Gaver og straffes derfor. — Philippus omvender og døber Candaces Hofmand. Ap. Gj. 8. Kap.

9. Lektie: Saulus omvendes og døbes — han prædiker, forfølges, flyer og kommer til Jerusalem. — Peter helbreder Æneas — opvækker Tabitha. Ap. Gj. 9. Kap.

Korrespondance.

Kristiania den 10. Januar 1912.

Præs. Andrew Jenson.

Kjære Broder!

Da jeg nu for anden Gang staar i Begreb med at forlade Norge som en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium, føler jeg Trang til at give en kort Oversigt over mit Arbejde, mine nuværende Følelser og mit Fremtids Haab. Jeg ankom første Gang hertil i Juni 1893 og fik min Virkekreds anvist i Trondhjem og Tromsø, hvor jeg opholdt mig 18 Maaneder. Anden Gang ankom jeg til Danmark den 10. Juni 1910 og beskikkedes til at præsidere over Kristiania Konference den 1. Juli s. A. og har nu arbejdet her i 19 Maaneder. Paa begge disse mine Missioner til Norge har jeg lært at elske det norske Folk for dets Frisind, dets djærve og mandige Udtryk og dets Velvillie overfor Herrens Tjenere. Disse Egenskaber ere især komne os tilgode under den bitre Modstand, som vi i det forløbne Aar have mødt fra anti-mor-

monske Agitatorer baade i Pressen og blandt Gejstlige. Vor himmelske Fader har imidlertid ordnet Ting og Forhold for os saaledes, at hans Sag er bleven fremstillet i det sande Lys, og vi, hans ringe, men trofaste Tjenere, ere gaaede sejrrige ud af Kampen, og det, som var beregnet paa at skulle gjøre os Skade, blev til vor Gavn og Glæde. Mit Haab for Sandhedens Fremtid i Kristiania Konference er stort og lyst, og ligesom der efter Saatid følger Sommer og Høst, saaledes har jeg den Forvisning, at der efter den rige Sæd, der er bleven udsaaet af flittige Arbejdere baade i Skrift og Tale i denne Del af Herrens Vingaard, vil følge gyldne Frugter, som andre ville komme til at samle, men da skulle vi, som have anvendt vor Tid, Tro, Midler og Evner til at rydde Bigotteri og Uvidenhed tilside for at give Plads for større og bedre Tanker, føle, at vi have udført et stort og velsignet Arbejde i den Tid, vi have været her.

Tillad mig herved ogsaa at takke alle de Hellige og deres Venner i Kristiania Gren og Konference for al den Venlighed og Deltagelse, de stedse have vist mig under mit Ophold her og paa mine Rejser. Ligeledes aflægger jeg til Ældsterne i den hele Konference min oprigtige og varmeste Tak for den Tro, Tillid og Kjærlighed, de have ydet mig under vor Samvirken for Herrens Sag. Jeg har glædet mig overmaade meget ved at arbejde sammen med dem, og jeg kan af et fuldt Hjerte sige: Gud velsigne dem alle; de have med Loyalitet og Nidkjærhed udført deres Arbejde under mit Præsidium. Ligeledes takker jeg hjerteligt Dem, Br. Jenson, for Deres gode Raad og store Tillid til mig, medens jeg har virket i Norge, og vor fælles Ven, Ældste O. J. Andersen, for hans Hjælp og Opmuntring i Udførelsen af mine ansvarsfulde Embedspligter. Da jeg nu skal fortsætte min Mission i Aarhus Konference, haaber jeg, at den samme Kjærlighed og Tillid maa skjænkes mig der som her. Maa Gud velsigne det store og ædle Værk, som udføres af Dem selv og de øvrige Herrens Tjenere i den skandinaviske Mission, beder Deres i Pagten forbundne Medarbejder,

Peter C. Rasmussen.

Tabernakelkorets Tournee i de Forenede Stater er Millioner af Dollars værd for Utah.

Følgende Brev fra Gilbert McClurg, General-Direktør for »the American Land & Irrigation Exposition, til Kirkens Første Præsidentskab taler for sig selv:

New York den 11. December 1911.

Til Præsidentskabet for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Hilsen!

Det glæder os at sende Dem med Expres i Dag et Fotografi af de 200 Sangere i det smukke og effektive Tabernakelkor under Professor

Evan Stephens Ledelse. Billedet blev taget i den store Balsal i Hotellet Waldorf-Astoria ved Banketten om Aftenen den 2. November, da Koret herligt sang nogle smukke Kompositioner, der fuldstændig henrev Tilhørerne, som bestode af 525 Amerikanere, der repræsenterede fremragende Forretningsgrene. Da Koret sang »the Empire State Song«, rejste hele Forsamlingen sig og ydede Sangerne en øredøvende Applaus og erklærede, at Sangen bar sit Navn med Ære. Som De veed, blev denne Banket Aabningen af den første store Land-Exposition i Centret af Arbejde, Finans- og Emigration i Nord- og Sydamerika.

Bestyrelsen ønsker ogsaa at lykønske Dem og Deres Stat, Utah, for den udmærkede Samling af Prøver paa Produkter af Jordens Frembringelser i Deres frugtbare Dale, som vare at se paa Udstillingen, og som i Forening med Korets Præstationer efter vor Formening vare mindst en Million Dollars værd for Utah med Hensyn til dens fremtidige Udvikling.

Denne Reklamekombination af den enestaaende Sang og Udstillingen af Produkter, som ere blevne frembragte i de senere Aar i det Land, som man tidligere kaldte Klippeørkenen, vil yde Utah uberegnelige Fordele mange Aar frem i Tiden og har allerede nu gavnet eder ved at skabe gode Sentimenter for Folket og ved at indskrænke Antipathi.

Dette blev særlig omtalt i Decembernumeret af »National Magazine«, der udgives i Boston i et Oplag af 225,000 Expl. Artiklen er rigt illustreret og fylder 33 Sider; den slutter saaledes: „Landsudstillingen har mægtig bidraget til Folkets Oplysning som et Hele angaaende de uberegnelige Rigdomme, som kunne frembringes fra Jorden, og det Gode, som foraarsages herved, vil føles i hver Stat i Unionen. Aldrig før have saa mange velkvalificerede Mænd frembragt noget, der har været Gjenstand for en saa enestaaende Pris som det, der her er fremført og fremvist o. s. v."

Deres med særdeles Agtelse Gilbert McClurg,
General-Direktør.

Kina forvandlet til Republik.

Det uventede er hændt. Dynastiet i det gamle, mosgroede Kina er styrtet af frihedselskende Patrioter, som under Oprørsfanen trodsede den hidtil herskende Tingenes Orden for at lade Folkefrihedens Søgelys trænge ind til det Tusinder Aar gamle, kvalme og unaturlige Enevælde af en fanatisk Monark, som ikke var mere bekjendt med sine 3—400 Millioner Undersaatters Tarv og Trang end med Indbyggerne paa Mars. En Republik efter amerikansk Mønster er erklæret, og man søger nu at faa den anerkjendt af Stormagterne. Men dette er et mægtigt Kæmpeforetagende, hvis Gjennemførelse maaske vil koste baade Blod og

Penge, medens det vil fordre mangfoldige Aar at sætte alt i tilbørlig Gænge og skabe et nyt og tidssvarende Kina ud af det Kaos, som udgjør det gamle.

Hovedpersonerne i denne gigantiske Forvandlingsscene ere Juan-Shi-Kai, som repræsenterer Kejserpartiets Interesser, og Sun-Yat-Sen, som repræsenterer Republiken. Disse to Diplomater underhandle nu for at opnaa en saa fredelig Løsning som mulig. Kejseren vil frivilligt abdikere og aldrig mere blande sig i Regjeringen, og den nye Styrelse vil bestemme Kejserhusets Apanager o. s. v. Hidtil har Kina været ligesom en lukket Bog for Yderverdenen, og selv de sparsomme Efterretninger og Oplysninger, man har faaet derfra, have været meget upaalidelige. Vi optage her en Artikel fra vort engelske Organ »Deseret News« i Salt Lake City, som vistnok er temmelig paalidelig, og som giver et interessant Indblik i Landets og Folkets Stilling, saalangt det rækker:

„I Aarhundreder har Kina været underkastet Manchus-Dynastiet, en fremmed Race af grusomme Erobrere. Under deres Regjeringstid er Folket sunket ned i Udskejelser og Laster, indtil der er indtraadt en fuldstændig Stillestaaen, saa at de ere ude af Stand til at gjøre Fremskridt i nogen Retning og ude af Stand til at forsvare sig mod indtrængende Fjender.

Spil, Drukkenskab og Liderlighed ere blevne Nationallaster i Kina. Fra authentisk Kilde lære vi, at berusende Drikke sælges paa et Aars Kredit mod en overmaade høj Rente. Naar Aaret er tilende, kan Manden som Regel ikke betale; hans Land eller andre Ejendele tages da som Afdrag paa Gjælden. Spil har i Kina fuldstændig naaet Vanviddets Grændser og driver sine Ofre til de mest oprørende Handlinger. Naar de have tabt deres Penge, bruge de som Indsatser deres Huse, Land, ja endog til sidst deres Hustruer, hvis Skjæbne saaledes afgjøres ved et Tærningekast. Men den kinesiske Spiller standser ikke her. Det hænder ikke saa sjældent, at han affører sig sine Klæder og lægger dem paa Bordet som Indsats i Spillet. Mange modbydelige og frygtelige Scener af den mest utrolige Slags forefalde derfor ofte; de vilde Lyster gjøre Spilleren inhuman og grusom. Saaledes har Syndens og Uhumskhedens Spedalskhed i den Grad angrebet det vantro Samfundslegeme, at det Slør af Anstændighed, som før delvis skjulte Elendigheden, nu er kastet helt tilside og bringer til Skue de frygtelige og væmmelige Saar, der æde sig dybere og dybere ind i Folket. Endog deres Sprog er besmittet af modbydelig Raahed og udarter til et Pøbelsprog, som udtrykker deres slibrige og fordærvede Tanker og Levnet, og netop dette Sprog bliver mere og mere Konversationssproget. I enkelte Provindser findes der Hoteller, hvor Værelser ere belagte med Tæpper, hvorpaa der er vævet Billeder, som i Detailer forestille de mest liderlige og sensuale Handlinger. Det er derfor let at forstaa, at Tiggeri efter en stor Maalestok finder

Sted iblandt et Folk, hvor Drukkenskab, Spil og Vellyst har naaet en saa enorm Udstrækning.

En Regjering, som er blind for eller staar hjælpeløs overfor saadanne Forhold, har intet Krav paa at existere. Derfor er Revolutionen saavel en moralsk som en politisk Opvækkelse; Republikens Gjennemførelse betyder en fuldstændig Forandring i Østens Stilling, og naar Kina bliver moralsk udrenset, vil det blive en Stormagt af Betydning. Dets Gjenfødelse vil stille Japan i nært Forhold til en Nabo, der er langt stærkere end det selv, og vil derved betydelig reducere Japans Ry som en international Betydelighed i Verden. Det vil betyde, at Japan nødes til at give Afkald paa extra Udvidelse af sine Grændser, og det vil betyde, at Europa ikke længer kan tænke paa at tilvende sig det ene Stykke efter det andet af Kina, naar det finder for godt. Den nye Ordning vil i nogle Aar skaffe Kina Respekt hos alle Jordens Nationer."

Missionærernes Rapport for Januar 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	15	8122	149	2330	338	56	5		
Alma Petersen	Aarhus	21	11031	86	4596	443	99	5		2
Oluf J. Andersen	Kjøbenhavn	22	12595	268	8209	557	98	4		
Christen M. Jensen	Bergen	15	6045	269	3196	585	86			
Peter C. Rasmussen	Kristiania	30	15219	273	4667	892	171	9		
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	4098	164	1534	363	42	1		1
Totalsum for Missionen		112	57110	1209	24532	3178	552	24		3

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).